Η Υπαπαντή του Χριστού († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Φεβρουαρίου, 2017

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτή ριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ» (Λκ. 2. 29 32)

Τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Συμεών σημειώνουν τὸ τέλος μιᾶς μακρᾶς περιόδου, χιλιάδων χρόνων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν χωρὶς τὸ Θεό· εἶχαν περάσει χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ἀδὰμ εἶχε χύσει τὸ πρῶτο του δάκρυ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε θρηνήσει γιὰ πρώτη φορὰ πάνω στὴ γῆ ἐκείνη στὴν ὁποία δὲν εὕρισκες πιὰ τὸ Θεὸ ἀνάμεσα στὰ πλάσματά Του.

Ὁλόκληρη ἡ γῆ, ὅλο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ποθοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἐπιτέλους θὰ συναντοῦσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ Θεό του πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Νά λοιπὸν ποὺ ἡ μέρα ἐκείνη εἶχε φτάσει: ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος μέσα σὲ μιὰ φάτνη στὴ Βηθλεέμ· ὁ Αἰώνιος μπῆκε μέσα στὸ χρόνο· ὁ Ἀπεριχώρητος καὶ Ἀτελεύτητος ὑπάχθηκε στοὺς περιορισμοὺς τῆς κτιστῆς μας κατάστασης.

Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἁγιότητα μπῆκε στὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας τὴ μέρα τοῦ βαπτίσματός Του μὲ τὸ νὰ βυθιστεῖ στὰ φοβερὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη μέσα στὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποπλύνει τὰ ἁμαρτήματά τους· βυθίστηκε στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σὰν μέσα στὰ νεκρὰ νερὰ τῆς μυθολογίας καὶ τῶν παραμυθιῶν καὶ βγῆκε φορτισμένος μὲ τὴ νέκρα καὶ τὴ θνητότητα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους εἶχε ἔλθει νὰ σώσει.

Σήμερα θυμόμαστε τὴν **Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου**, τὴ συνάντησή Του μὲ τὸ πρῶτο πρόσωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μητέρα Του, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Τὸν εἶχε διαισθανθεῖ ὡς Θεό. Ἡ τραγωδία τῆς ἀποστέρησης τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποία βρίσκουμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο ἔχει τελειώσει· ὁ Κύριος εἶναι μαζὶ μὲ τὸ λαό Του· ἡ πληρότητα τῆς Θεότητας κατοικεῖ πάνω στὴ γῆ αὐτή.

Μιὰ νέα ὅμως τραγωδία ἀρχίζει, ἡ πορεία τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸ Σταυρό. Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ χώρα τοῦ θανάτου καὶ μὲ σκοπό Του νὰ πεθάνει. Γεννήθηκε μὲ σκοπό Του νὰ πεθάνει γιὰ χάρη μας. Ἂν προσέξατε τὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὰ ὁποῖα διαβάζονται γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι πιθανὸ νὰ καταλάβατε τοὺς

λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους θεσπίστηκε.

Στὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου διαβάζουμε ὅτι ὁ Θεὸς ζήτησε ἀπὸ τὸ Μωυσῆ τὴν καθιέρωση τοῦ κάθε πρωτότοκου ἀγοριοῦ, τὴν προσφορὰ τοῦ παιδιοῦ σὰν μιὰ θυσία σὲ μνήμη τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἰσραὴλ σώθηκε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων μέσῳ τοῦ θανάτου ὅλων τῶν πρωτοτόκων τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ παρουσίαση αὐτὴ τοῦ κάθε πρωτότοκου βρέφους στὸ Ναὸ δὲ σήμαινε μιὰ πλήρη ἀφιέρωση στὸ Θεό: τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐπέστρεφαν στὴ συνέχεια πίσω στὴν καθημερινὴ κοσμικὴ ζωή. Ἡ παρουσία σήμαινε τὴν ἄφεσή τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σήμαινε ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πάνω τους δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀναγνωριζόταν ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ γονεῖς πλήρωναν γιὰ τὸ παιδὶ σὰν λύτρα ἕνα ἀμνὸ ἢ ἕνα ζεῦγος περιστεριῶν.

Ὁ πρωτότοκος ἦταν πραγματικὰ μιὰ αἱματηρὴ θυσία ἡ ὁποία ἀναβαλλόταν ἀπὸ αἰώνα σὲ αἰώνα μέχρι τὴ μέρα ποὺ ὁδηγήθηκε στὸ ναὸ ὁ Μονογενὴς Γιὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε γίνει Γιὸς τῆς Παρθένου, ὁ «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἡ αἱματηρὴ αὐτὴ θυσία ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀντικατάστατο τῆς θυσίας εἶχε προσφερθεῖ, αὐτὴ τὴ μοναδικὴ φορὰ ὁ Θεὸς Πατέρας δέχτηκε καὶ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο τοῦ Βρέφους.

Ἡ θυσία ἔπρεπε νὰ περιμένει τὸν καιρό της· πέρασαν κάπου τριάντα χρόνια ἀπὸ τὴν παρουσίαση τοῦ βρέφους μέχρι τὸ θάνατο τοῦ ὥριμου Ἰησοῦ· ἡ θυσία ὅμως εἶχε γίνει δεκτὴ καί, ὅταν ἦλθε ὁ καιρός, τὸ βρέφος ποὺ εἶχε προσφερθεῖ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία πέθανε στὸ Γολγοθὰ πάνω σ’ ἕνα σταυρό.

Ἐνῷ ὁ Ἅγιος Συμεὼν διακήρυττε τὴ λύτρωση τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴ μακραίωνη ἀποξένωσή του ἀπὸ τὸ Θεὸ ἔδινε ταυτόχρονα καὶ στὴ Θεομήτορα τὴ φοβερὴ προειδοποίηση ὅτι μιὰ ρομφαία θὰ διαπερνοῦσε καὶ τὴ δική της τὴν καρδιά, ὅτι ἡ θυσία ποὺ ἀναστελλόταν γιὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θὰ φανερωνόταν κάποια μέρα σὰν θεϊκὴ βουλὴ καὶ θὰ ἀποτελοῦσε ἕνα τραγικὸ μονοπάτι γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ ἐκείνη (Λκ. 2. 34, 35).

Ὁ Χριστὸς ἀκολούθησε πραγματικὰ τὸ τραγικὸ αὐτὸ μονοπάτι, τὸ μονοπάτι τῆς ἀνθρώπινης καὶ τῆς Θείας ἐγκατάλειψης, τὴν ὁδὸ πρὸς τὸν Κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ θάνατός Του ἦταν μιὰ καταπάτηση τοῦ θανάτου ἐφ’ ὅσον ἀναστήθηκε ζωντανὸς ἀπὸ τὸ μνῆμα. Ἔπειτα ἀναλήφθηκε μὲ δόξα καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ Ἅγιό Του Πνεῦμα καὶ ὅμως οὔτε καὶ τότε δὲν ἐξαλείφεται τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ τραγωδία τοῦ κόσμου δὲ φτάνει στὸ τέλος της.

Ὁ ἐγερθεὶς Χριστὸς ἔχει στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια Του τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά, στὴν πλευρὰ τὴν οὐλὴ ἀπὸ τὴ λόγχη καὶ στὸ μέτωπό Του τὰ σημάδια ἀπὸ τὴν κορώνα

τὴν ὁποία Τοῦ εἶχαν φορέσει κοροϊδευτικά, τὸ στεφάνι ποὺ ἀντὶ νὰ εἶναι βασιλικὸ εἶχε γίνει ἀπὸ ἀγκάθια.

Γινόμαστε κι ἐμεῖς μέτοχοι τῆς σταυρικῆς αὐτῆς ὁδοῦ: ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς παρουσιάστηκε στὴν ἐκκλησία ὕστερα ἀπὸ τὸ Βάπτισμά του· τότε διαβάστηκαν προσευχὲς γιὰ τὶς μητέρες μας καὶ γιὰ μᾶς καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπικαλέστηκε τὸν Κύριο, τὸν Προστάτη τῶν νηπίων ποὺ εἶχε ὁ ἴδιος κρατηθεῖ στὶς ἀγκάλες τοῦ Ἁγ. Συμεών, ζητώντας ἔλεος καὶ συμπαράσταση.

Αὐτὸ ἔγινε κατ’ εἰκόνα τῆς παρουσίασης τοῦ Χριστοῦ· πρὶν ἀπὸ αὐτὸ εἴχαμε βαπτιστεῖ καὶ τὸ Βάπτισμα σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλο (Ρωμ. 6. 3 11) καὶ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μιὰ καταβύθιση στὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ ὥστε νὰ τὸν κάνει δικό μας θάνατο, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἡ Ἀνάστασή Του γίνεται δική μας ἀνάσταση.

Ἐμεῖς λοιπὸν ποὺ ἔχουμε πεθάνει μὲ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγερθεῖ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ὁδηγούμαστε στὸ ναὸ ὅπως εἶχε ὁδηγηθεῖ κι Ἐκεῖνος, αἰώνιοι καὶ ἐν τούτοις ὑποκείμενοι στὴν τραγωδία τοῦ χρόνου, ζωντανοὶ ἀλλὰ προορισμένοι γιὰ τὸ θάνατο. Ὁ Χριστὸς ἦταν ζωντανὸς στὴν αἰώνια θεότητά Του καὶ τὴν ἀθάνατη ἀνθρώπινη σάρκα Του, ὅμως δέχτηκε τὸ θάνατο τῆς σάρκας Του γιὰ νὰ κοινωνήσει σὲ ὅλα μὲ τὴ δική μας ἁμαρτωλὴ σάρκα. Μὲ παρόμοιο τρόπο ὕστερα ἀπὸ τὴ συνανάστασή μας μαζί Του ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποστέλλει – ὅπως προηγουμένως ὁ Πατέρας εἶχε στείλει Ἐκεῖνον – στὴ σφαίρα τῆς ἁμαρτίας γιὰ νὰ σηκώσουμε στὰ σώματα, τὶς ψυχὲς καὶ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή μας τὸ σταυρὸ τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος ἔχει πέσει καὶ ἐξαγοραστεῖ ἀλλὰ ποὺ δὲν ἔχει ἀπολυτρωθεῖ ἀκό μα.

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου καλούμαστε νὰ ἀνταναπληρώσουμε στὰ σώματά μας τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ (Κολ. 1. 24) – κι ἐπειδὴ εἴμαστε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ εἴμαστε ἕνα μαζί Του, ἡ τραγωδία τὴν ὁποία ὁ ἐρχομός Του ἀπάλειψε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὸν κόσμο τῆς ἀρχαιότητας καὶ ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν ἡ δική Του τραγωδία συνεχίζεται μέσα σ’ ἐμᾶς σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος (1877 1970. Ἔγινε Πατριάρχης Μόσχας τὸ 1945) εἶχε πεῖ μιὰ φορὰ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖο, ἐνῷ συνεχῶς οἱ ἄνθρωποι ἀπορρίπτουν, σταυρώνεται κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς εἶναι ὁ δικός μας ὁ δρόμος, αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖο μᾶς φέρνει ἡ ἔνδοξη μὰ τρομακτικὴ αὐτὴ γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ δίκαιο Συμεών.

Πλησιάζουμε στὶς ἑβδομάδες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες μᾶς προπαρασκευάζουν γιὰ τὴν Τεσσαρακοστή, τὴν Ἁγία Ἑβδομάδα καὶ τὴν Ἀνάσταση· εἴμαστε ἤδη κοινωνοὶ τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅμως ὀφείλουμε ξανὰ καὶ ξανὰ νὰ

ἀκολουθήσουμε τὸ μονοπάτι· αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὸ κάνουμε τρόπο ζωῆς μας πάντοτε, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπου καὶ ἂν συμβεῖ νὰ βρεθοῦμε: εἴμαστε τὸ σταυρωμένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖο προσφέρεται ἀπὸ τὸ Θεό, τὸ ὁποῖο πέρα κι ἀπ' αὐτό, καθ' ὁμοίωση τοῦ Χριστοῦ, προσφέρει τὸ ἴδιο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡμέρα Κυρίου», ἐκδ. Ἀκρίτας)

(Πηγή ηλ. κειμένου: ahdoni.blogspot.com)